OPENINGSTOESPRAAK VAN LEO PLATVOET (VOORZITTER GROEN LINKS) T.G.V. OE EERSTE VERGADERING VAN DE GROEN LINKSE RAAD, 27-2-1990 TE UTRECHT

Met de geboorte van Groen Links, in die mooie meimaand van 1989, is er een politieke vernieuwing tot stand gekomen waar velen al lang naar uitkeken: één politieke formatie ter linkerzijde van de PvdA. Het enthousiasme waarmee de zuigeling werd begroet was zo groot dat het gevaar van doodknuffelen op de loer lag. De levenslust was -en is- echter onverbeterlijk.

De aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen van september had dan ook een flitsende start, maar eindigde enigszins in slow motion. De zuigkracht van de PvdA was voor een groep kiezers groter dan de trekkracht van ons programma dat op onderdelen aansprekend was, maar in samenhang en financiële onderbouwing te weinig overtuigend overkwam. Bovendien ontmoette ons streven naar een progressieve regering een onwillig oor, omdat de brede PvdA/CDA- coalitie al voor de verkiezingen met veel getetter in aantocht' was.
Het behaalde verkiezingsresultaat is op zich echter een prima uitgangspunt voor een herkenbare, radikale oppositie en voor een verdere uitbouw van Groen Links.

Na de verkiezingen is het integratieproces in een veel hogere versnelling gezet. Wat een jaar geleden ver achter dé horizon verscholen lag, is Inmiddels binnen handbereik. De samenwerking is veel verder gekomen dan in het Akkoord van 1 juli 1989 werd voorzien. Daarbij is echter niet gekozen voor een vlucht naar voren, waartoe sommige enthousiaste critici ons opriepen. De integratie naar één partij kan alleen met succes worden voltooid, als het zorgvuldig naar de diverse achterbannen toe gebeurt. Alleen een democratisch besluitvorming bevordert de noodzakelijke cohesie.
Marx mag dan door velen dood zijn verklaard, de door hem benoemde dialectiek doet zich overduidelijk voor in de ontwikkelingen bij Groen Links. Jarenlang was er sprake van een toenemende samenwerking tussen de Groen

Links-partijen op plaatselijk niveau. Het gebrek aan landelijke samenwerking werd terecht als een grote rem gezien, De stuwing vanuit de partijafdelingen heeft zeker een positieve rol gespeeld bij de totstandkoming van Groen Links. Nu de landelijke ontwikkelingen snel gaan, lopen sonmige afdelingen daar amechtig achteraan. Deze ongelijkmatige ontwikkeling is in deze fase onvermijdelijk en is van tijdelijke aard. Want de dynamiek heeft een duidelijk perspectief: één partij.
De weg die wij daarvoor gekozen hebben is die van het dubbel lidmaatschap. Alle partijen hebben ingestemd met de procedure die moet leiden tot de invoering hiervan per 1 juli 1990. Dan worden de leden van de afzonderlijke partijen direct lid van Groen Links dat daarmee een politieke vereniging wordt met 18.000 leden, de vierde partij van dit land. De afzonderlijke partijen dragen vervolgens essentiële bevoegdheden aan Groen Links over, zoals het opstellen van kandidatenlijsten voor landelijke en Europese

conferenties die de Tweede Kamerfractie met de raadsfracties uit de vier grote steden onder het motto 'Vernieuwing tegen Verarming' in maart belegt, geeft Groen Links als enige partij inhoud aan de komende verkiezingscampagne.
Met 2 Europarlementariërs, 3 Eerste en 6 Tweede Kamerleden, vele honderden raadsleden en, volgend jaar, tientallen Statenleden kunnen en moeten wij een parlementaire kracht ontwikkelen die utopie en belangenpolitiek gedoseerd combineert. Die een waaier van initiatieven openvouwt waardoor onze kleurrijke politiek beklijft in vele hoofden en harten.

Maar dat is niet voldoende om de noodzakelijke veranderingen af te dwingen waar ons politiek program om schreeuwt. Ook als partij moet Groen Links midden in het maatschappelijk debat staan, acties initiëren en zo vertrouwen winnen voor onze politiek.
Groen Links moet immers meer zijn dan alleen een kiesvereniging.
Er is de laatste maanden hard gewerkt aan de noodzakelijke oranisatorische onderbouw die de komende maanden zijn zoete vruchten zal afwerpen.
De komende tijd zal dan ook ruimte zijn voor een reeks van initiatieven:

1. Een conferentie op 10 maart, waarop Groen Links in debat gaat met anderen over de vernieuwing van de democratie, de ontgroening van het milieubeleid en de revolutionair veranderende internationale verhoudingen,
2. De presentatie van een discussiestuk, een Groen Links Manifest, waarin de contouren van een Groen Linkse ideologie worden geschetst, die wat mij betreft in ieder geval ondogmatisch, radikaal en vrijheidslievend zal moeten zijn.
3. De noodzakelijke drastische verlaging van de defensieuitgaven, de omschakeling van militaire naar civiele produktie en de opheffing van de NAVO vragen om een scala van initiatieven en acties die Groen Links aan zijn stand verplicht is op te brengen. Dat zal dus gebeuren.
4. De in het verkiezingsprogramma aangekondigde brede maatschappelijke discussie over arbeid en inkomen gaat van start,